
Родно училище…
Вече 130 години!

130 години

Основно училище

„ Свети Климент Охридски“

с. Кичево

Химн
текст и музика Донка Андреева

Климeнте велики, слава! /2
Твойто име носим днес, за да браним род и чест,
българското слово, слава!
С братята от Солун ти дълъг път пое
и народа просвети,/2
с мъдрост и сърце!
Ти на българския род в трудни времена,
сили вля за нов живот/2
с тези писмена!
Всеки ден пред твоя лик свеждаме чела
помни всеки ученик/2
твоите дела.
Климeнте велики, слава! /2
Твойто име носим днес, за да браним род и чест,
българското слово, слава!

Родно училище…
Вече 130 години!

1884 год.- село **Джеферлѝй** - старото име на Кичево. Църквата е построена. Остават пари и по-първите хора на селото решават да започне строителство на училище. Така и става.

Построено е в двора на църквата, където днес се намира читалището. Дадено му е името на най-известния от учениците на славянските първоучители Кирил и Методий - **Свети Климент .**

Следват войните- Балканската, Междусъюзническата, Първата световна война. Училището е превърнато в склад за хранителни продукти, а в учителската стая са настанени войници.

Учениците са разпуснати. Вместо да играят по улиците на ашици или прескочи кобила, те помагат на майките си да обработват нивите, от които се прехранват.

Бащите им са на фронта, на война.

Това са много трудни и гладни години.

Учебните занятия се възстановяват през 1919 год, когато приключва последната война. Учителите работят с ентусиазъм. Главен учител през този период е Евтимов. Той въвежда екскурзиите като метод на обучение. Това му донася упреци и омраза, но и любовта на учениците, защото за тях това е нещо ново и различно. На 11 октомври 1919 год. той провежда екскурзия до град Варна с каруци. След екскурзията с голяма радост той слуша възклицанията на учениците: « Колко е близко морето до Варна!»; Ами параходите, ами вълнолома!»

Кога друг път ще видят децата тези неща , ако не са заведени от учителите си?

...Само чрез нагледното обучение – екскурзиите- децата ще се обогатят , а не с думи, думи ....» казва учителят Димитър Евтимов , защитавайки своя метод пред кметския наместник тогава Петър Малака.

А учениците тогава са много. През годините от 1919 до 1922 г. в училището учат средно 150 ученици от 1-во до 4-то отделение, разпределени в два слети класа. Стаите са малки и тесни. Учи се на две смени. Занятия се провеждат в още две сгради.

Но и това не помага! Учениците стават все повече и повече.

За всички е ясно, че е нужна по- голяма сграда.

Чорбаджиите на селото започват да избират място за построяване на кичевското училище.

По това време България е в тежка икономическа криза, хората са бедни, трудно се прехранват. През 1934 год. с указ на царя се променя името на село Джеферлий и то става **Кичево.**

Споровете около избора на място за построяване на нова сграда на училището продължават няколко години. Иска **се мнението на кичевци** и така по-голямата част от тях се обединяват около идеята тя да се намира на мегдана, днешния площад.

Някога това място е наричано **«бозлук»** - широко, празно и пусто място. Тук обаче всяка неделя се вият кръшни хора и момците задяват момите. За да може на това място пак да стават веселбите е взето решение да не се прави ограда. Строежът продължава **четири години от 1938 до 1942 г.** Така се изграждат стаите, в които днес се помещават учителска стая, дирекция, кабинетите по английски език, история и география и две класни стаи за началния курс.Тогава се учи и в мазите под тези стаи. Мрачно и влажно е, но това не спира стремежа към знания у тогавашните ученици.

Останалата част от днешната сграда е построена по-късно и през 1982 год. е официално открита.

През 1949/50 год. към училището се открива полудневна **детска градина.** Днес тя е с друг статут.

Редица ярки обществени личности са ученици на ОУ «Св.Климент Охридски» с.Кичево.

Иван Добрев Странджата - командващ военноморския флот на НРБ от 1960 до 1972 г.; заместник-министър на отбраната, народен представител между 1962 и 1990 год.

- **Димитър Николов Павлов** -от 1990 до 1992 година е командващ Военноморските сили; впоследствие става заместник- министър на отбраната, а от 1995 до 1997год. е министър на отбраната в правителството на Жан Виденов.

На училищните чинове седят много други, постигнали високи успехи и със значителен принос в различни области на живота: учители, медицински работници, инженери, адвокати, агрономи, корабни капитани, счетоводители , музиканти , спортисти – една малка част от професиите на бивши възпитаници.

Днес някои завършват образованието си в престижни университети по света –**Америка ; Франция; Германия, Канада.**

Марина Семова – директор:

Вярвам, че това, което ми даде моето първо училище и хората, които бяха мои учители там, ми помогнаха да се изградя като човек, да бъда толерантна, зададе ми началната посока, научи ме да се боря, за да постигам целите си .

Колкото и парадоксално да звучи, накара ме да разбера, че никога не мога да науча всичко, защото знанието е неизчерпаемо, но и че ще бъде погрешно да спра да опитвам…

Родно училище, влизам при днешните ученици и откривам: ти си все същото – даващо знания, приятелства и една магнетична атмосфера.

Традициите са живи !

Историята на едно училище е част от историята на един народ.

Не само защото училището е **храм на знанието**, но и защото в него живата история се пише от поколения учители и ученици, съхранили успехите, преодолели трудностите, споделили радости и вълнения.

Образът на любимия учител е съхранен в сърцето редом с най-милите неща – майка, бащин дом, Родина!

Учителят е този, който изпраща с напътствия в живота всяко следващо поколение.

В историята на ОУ "Св.Климент Охридски" с.Кичево трайна следа оставят имената на М. Георгиева, Ив. Станчева, М. Недкова, Ив.Куртева, К. Марков, Т. Христова, Т. Радински, Цв. Иванова, Ан. Гутева, Т. Янчева, В. Давидкова, Ст. Илиева, Н. Стойнов, С. Василева, Ив.Калчева, Д. Андреева, Т. Станчева, М. Филипова и още редица други!

05/24/2012 05:05

Родно училище!

Влизам в класната стая , а пред мене **топлина и уют-** стени , украсени с табла, портрети , цветя и много детски рисунки. Ученици, детски глъч и песен отекват в коридорите.

Кипи живот.

А аз вървя с натежала от учебници и тетрадки чанта .
Вървя и си мисля! Ще се върна ли отново тук?
Ще те има ли, училище родно?
Ще приличаш ли на себе си?
Чудя се. Малката ми детска глава няма отговор.

Есенното слънце, блеснало в прозорците, ми дава нови сили и аз се замечтавам, представям си бъдещето.

Моите деца ще влизат в класните стаи. Строгата учителка , може би моята, отново ще се усмихва и ще потупва някого по рамото.

Не знам.

Детските ми мечти и игри вече са минало в моя живот, но искам най-после да завърша своето слово за теб.

Училище родно!

С изненада научих, че си толкова старо ! Сигурно и други не са знаели този факт, защото никога и от никого не се е парадирало с блясъка на **традицията,** макар че тука тя съществува в много по -голяма степен, отколкото където и да е било другаде.

За да **постигне човек успехи** в своя живот е необходимо нещо, на което да се опре.

Тази основа се получава **в първото, родното училище.**

Не трябва да се забравя откъде си тръгнал , да знаеш как да се продължи напред, за да се преборишс живота.

Сега отминалите години изглеждат някак прекалено идеални. Но казват, че детските години са винаги такива. Затова с радост си спомняме за тях, за хората и местата, с които са свързани.

Късно се научаваме да ги ценим, но това не намалява никак стойността им..

И сякаш **всичко води до училището** – и радостта, и гордостта от успеха, и малките болки...

Обичаме те, мое родно училище! Нека винаги те има, за да обединяваш поколения и създаваш традиции и дух!

19/09/2014 07:59

19/09/2014 08:02

19/09/2014 09:37

19/09/2014 11:47

19/09/2014 08:48

Архитектурно–етнографски комплекс "Етър" - Габрово
ГРАМОТА
на
ОУ „Св. Климент Охридски"
с. Кичево, общ. Аксаково, обл. Варна
за тематична колекция
1-ви март 2014 г.

757 ПС 79
ГРУПА СПАСИТЕЛНА ДЕЙ

22/10/2014 11:01

10/11/2012 09:46